

Cançons d'amor i de pluja - Sergi Pàmies

El protagonista del conte *Agraïments*, inclòs a *Cançons d'amor i de pluja*, ha escrit set llibres, que és també el nombre de reculls de contes de Sergi Pàmies que han vist la llum, incloent-hi aquest últim. A la dècada dels noranta va publicar tres novel·les que, vistes en perspectiva, vénen a ser un parèntesi en l'activitat literària on més ha excel·lit: la narrativa curta.

El seu primer llibre, *T'hauria de caure la cara de vergonya*, publicat el 1986, ja mostrava una perícia narrativa considerable. Els canvis que constatem al llarg d'aquestes dècades són més aviat temàtics: els contes s'han tornat realistes, fatídics, sovint amargs. El punt de vista, inicialment lleuger, s'ha transformat en el d'un home que veu com els pares envelleixen i com els fills s'empesquen nous maldecaps. Pel que fa a les relacions de parella, com llegim en el conte *La vida inimitable*, s'instaura "el dilema d'haver de triar entre ser infeliç amb algú que estimes molt o ser feliç amb algú que no estimes gaire".

Una altra tendència dels darrers llibres de Sergi Pàmies (París, 1960) és la implicació autobiogràfica. Al conte *Dos cotxes mal aparcats* la mare és escriptora i comunista, i a *El nínxol* hi apareixen els cognoms del seu pare. L'exploració dels sentiments que afloren davant el deteriorament físic i intel·lectual dels progenitors mostra un autor lúcid i alhora pudorós, que a còpia d'el·lipsis i aforismes sap construir textos que commouen el lector.

Altres contes del recull reflexionen sobre les convencions narratives, sobre el paper de la dona en la ficció o sobre les llistes dels millors contes de la literatura. A mig camí, trobem *Nova York, 1994 (notes per un conte)*, basat en un sopar amb Paul Auster, que no acaba de ser una narració sinó que es queda en un tempteig.

La capacitat de síntesi i la contundència sintàctica fan de Sergi Pàmies un contista excepcional. De la confrontació amb la memòria i amb l'experiència n'ha sabut extreure contes memorables, variacions valuoses sobre el tema de la pèrdua. Entremig, però, s'hi escolen contes gèlids, procedimentals, que van en direcció contrària. Fa l'efecte que en el mateix llibre hi conviuen dos Pàmies: el que aspira a comprendre el que l'envolta, i el que s'interessa més per l'utilatge i el *making of*. Nosaltres ens inclinem decididament pel primer.